

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem ve věci

žalobkyně: **H. N. V.**, nar. ...,
státní příslušnost: Vietnam,

zast. JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou,
sídlem Wenzigova 5, Praha 2

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.2.2019, č.j. CPR-17135-2/ČJ-2018-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. města Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 19. 4. 2018, č. j. KRPA-145131-22/ČJ-2018-000022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dva roky dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon“), neboť pobýval na území ČR bez platného víza nebo oprávnění k pobytu od 17.1.2018.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. M.

2. Žalobce namítl, že skutkové okolnosti nebyly zjištěny tak, aby o nich nebyly důvodné pochybnosti, zejména absentuje řádné zjištění skutkového stavu pro účely hodnocení zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V řízení nebylo jednáno jako s účastníkem s družkou žalobce a zároveň nebylo ověřeno tvrzení žalobce o jeho synovi, jehož existenci správní orgán popřel pouze s odkazem na evidenci, aniž by ověřil skutečný stav a z toho plynoucí citový vztah žalobce k němu a skutečnost, že jej finančně zajišťuje. České republice žije také strýc a teta žalobce, kteří jsou vyššího věku a žalobce je jim nápomocen. V české republice se žalobce zdržuje 13 let, v zemi původu byl jedenkrát v roce 2009, nemá tam tak žádné vazby ani majetek. Nebyl si vědom toho, že jeho pobyt je nelegální, přitom se jednalo pouze o 3 měsíce, tedy nikoli o dlouhodobé nerespektování právních předpisů. Vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života, je v rozporu s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a čl. 8 a 9 Úmluvy o právech dítěte. Žalobce nepředstavuje nebezpečí pro společnost či veřejný pořádek, napravil se a chce žít řádně se svou rodinou. Dále žalobce namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav a neprovedení výsledku rodinných příslušníků. Žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na napadené rozhodnutí; navrhnul zamítnutí žaloby.
4. Při soudním jednání žalobce odkázal na své podání.
5. Městský soud v Praze Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [(§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.)), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu vyplývají tyto skutečnosti:
7. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 30.11.2017, č.j. KRPA-339281-28/ČJ-2017-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na 18 měsíců dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2, neboť jeho trvalý pobyt byl zrušen dne 15.3.2017 z důvodu pravomocného odsouzení za úmyslný trestný čin, žalobce tak pobýval na území neoprávněně od 25.3.2017 do 18.9.2017. Rozhodnutí nabylo právní moci doručením opatrovníkovi žalobce (Mezinárodní organizace pro migraci) dne 16.12.2017 s vykonatelností 16.1.2018.
8. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. města Prahy ze dne 19. 4. 2018, č. j. KRPA-145131-22/ČJ-2018-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dva roky dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán shledal přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života žalobce, neboť žalobce neuvedl žádné pevné a trvalé vazby na území ČR, nevytvořil si zde takový stupeň integrace, který by bránil vyhoštění.
9. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného bylo odvolání žalobce zamítnuto.
10. V dané věci soud vyšel z uvedených právních předpisů:
11. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není*

oprávněn a pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

12. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
13. Podle § 50a odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců *pobývá-li cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie, na území neoprávněně, policie mu vydá rozhodnutí o povinnosti opustit území. Postup podle odstavce 1 se nepoužije, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*

Dle odst. 3 téhož ustanovení *rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále*

a) cizinci staršímu 15 let, který nevyužil možnosti dobrovolného návratu podle zvláštního právního předpisu²⁾, za účelem opuštění území, jestliže

1. bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno, protože cizinec neposkytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany,

2. nevycestoval po pravomocném ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany z území ve lhůtě uvedené ve výjezdním příkazu nebo ve lhůtě do 30 dnů, nebyl-li cizinci výjezdní příkaz udělen, nebo

3. mu uplynula doba oprávnění k pobytu na území uděleného osobě požívající doplňkové ochrany (§ 124b),

b) cizinci, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území a má být předán podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009; totéž platí i pro cizince, který má být předán podle přímo použitelného předpisu Evropské unie³⁷⁾ a je mu umožněno dobrovolné vycestování, nebo

c) cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.

14. Nejprve se soud vypořádal s námitkou nepřezkoumatelnosti. Žalobce v odvolání namítl, že veřejný zájem nepřevažuje nad jeho zájmem, a proto je nutné zvážit postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalovaný v odůvodnění konstatoval uplatnění takové námitky, s námitkou se však vypořádal pouze v rozsahu § 2 odst. 4 s.ř., tedy se s námitkou výslovně nevypořádal, přitom se jedná o relevantní námitku, neboť v případě její důvodnosti by žalobci nebylo uloženo správní vyhoštění. Soud však neodhlédl od ustanovení § 50a zákona se zřetelem na okolnosti dané věci, ze kterých je patrné, že v případě žalobce mohla být uložena povinnost vycestování výhradně dle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Pokud žalovaný shledal důvody pro správní vyhoštění (srovnej *u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění*), implicitně se tak vypořádal i s námitkou aplikovatelnosti § 50 zákona. Soud proto neshledal danou žalobní námitku za důvodnou, resp. způsobitou vést ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost.
15. Námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu o rodinném životě soud nepovažuje za důvodnou. Řízení před správním orgánem I. stupně sice trvalo jeden den, o odvolání však

bylo rozhodnuto po 9 měsících, proto žalobci nic nebránilo uplatnit další námitky a navrhnout důkazy v odvolacím řízení. Skutkový stav byl zjištěn v dostatečném rozsahu, aby se žalovaný mohl vypořádat s námitkami žalobce. Pokud jde o tvrzený pobyt syna, žalovaný uvedl, že tato osoba není vedena v evidencích policie. Zároveň žalovaný nezpochybnil rodinnou vazbu k synovi, přítelkyni, strýci i tetě, avšak jde o občany Vietnamské socialistické republiky, a proto jejich vztah není nezbytně vázán na území České republiky, mohou se tak stýkat na území domovského státu. Přitom vyhoštění na 2 roky umožní zachování rodinných vazeb, proto převážil veřejný zájem nad zájmem žalobce na rodinný a soukromý život. Konstatování dlouhodobého pobytu syna v odůvodnění rozhodnutí žalovaného je v rozporu se zjištěním o tom, že tvrzený syn žalobce neprochází žádnou evidencí. Proto soud učinil znovu dotaz na evidenci cizinců i občanů ČR a zjistil, že taková osoba skutečně není vedena jako občan ČR nebo cizinec s pobytem na území ČR. Bylo zcela na žalobci, aby nejen prokázal své otcovství, ale i pobyt dítěte ve věku 6ti let na území ČR, zejména pokud je u jeho tvrzené přítelkyně evidováno jiné dítě. Údaj žalovaného o dlouhodobém pobytu syna je pouze zjevnou písarskou chybou, ve vlivu na zákonnost rozhodnutí. Soud má za to, že žalobce neprokázal, že se na území ČR zdržuje jeho syn a k tomu na základě oprávnění k pobytu. I kdyby bylo pravdivé tvrzení žalobce o jeho otcovství, je vyloučeno, aby neoprávněný pobyt byl nezletilého cizince (dle rozhodnutí č.j. KRPA-339281-28/ČJ-2017-000022 ze dne 30.11.2017 žalobce uvedl, že je vietnamským státním občanem) založil pobytové oprávnění jeho rodiče.

16. K tvrzené přítelkyni žalovaný uvedl, že na žalobcem uvedené adrese byl pobyt přítelkyně ukončen, proto nepovažuje za prokázané, že spolu sdílejí společnou domácnost. Zároveň, jak výše uvedeno, žalovaný posoudit intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu vztahu s přítelkyní. Evidenční stav pobytu nelze dle soudu bez dalšího považovat za (ne)prokázání společné domácnosti, zejména pokud ke změně pobytu přítelkyně došlo několik dní před výsledkem žalobce. Bylo však na žalobci, aby poté během odvolacího řízení uvedl skutečnou adresu tvrzené společné domácnosti a navrhl důkazy k prokázání svého tvrzení, jestliže během předchozího řízení o správním vyhoštění bylo zjištěno, že na uvedené adrese žalobce bydlel pouze měsíc po propuštění z výkonu trestu v roce 2016 (rozhodnutí č.j. KRPA-339281-28/ČJ-2017-000022). Zásadu materiální pravdy nelze vykládat ve smyslu prošetření jakéhokoli tvrzení cizince bez vyhodnocení věrohodnosti takového tvrzení. Žalobce při zajištění uváděl opakovaně jinou identitu, teprve na základě osobní prohlídky žalobce byla zjištěna jeho skutečná identita. Již v předchozím řízení o správním vyhoštění uváděl pobyt syna na území ČR bez jakéhokoli prokázání jeho existence a také uváděl vztah s N. T. H., jejíž evidovaný pobyt (nyní znovu žalobcem tvrzený) byl již dříve v rozporu se skutečným stavem (rozhodnutí č.j. KRPA-339281-28/ČJ-2017-000022). Tvrzení žalobce proto soud považuje za natolik nevěrohodná, že bylo na žalobci, aby společnou domácnost prokázal nad rámec obecného tvrzení, proto úvaha žalovaného o neexistenci vedení společné domácnosti ob stojí, neboť o takovém zjištění nejsou důvodné pochybnosti. Nehledě k tomu, že i případná existence vztahu s N. T. H. dle žalovaného nezaložila nepřiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života žalobce, s čímž se soud ztotožňuje (bod 19).
17. K námitce žalobce, že žalovaný nejednal s N. T. H. jako s účastníkem správního řízení soud uvádí, že žalobce je dle § 65 s. ř. s. aktivně legitimován uplatňovat pouze taková porušení práv, která mu náleží. Neúčastí N. T. H. ve správním řízení žalobci nevznikla žádná újma, je na případně opomenutém účastníkovi, aby své právo uplatnil žalobou dle s. ř. s.

18. Žalobce ve správním řízení nenavrhл výslech svého strýce a tety žijících v ČR, kdy soudu není zřejmé, jakou skutečnost by jejich výslech měl prokázat, jestliže teprve v žalobě žalobce uvedl, že jeho příbuzní prosperují, jsou však vyššího věku a on jim je nápomocen. V takovém případě je nadále poplatný závěr žalovaného, že vztah žalobce ke svým příbuzným nevybočuje z obvyklého vztahu mezi příbuznými a že jej lze realizovat i mimo území ČR, jestliže se jedná o cizí státní příslušníky.
19. Práva vyplývající z čl. 8 Úmluvy nejsou absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Judikatura ESLP při posuzování přiměřenosti zásahu do práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, č. 46410/99, § 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, § 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, § 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku (srovnej NSS ze dne 16. 5. 2017 č. j. 6 Azs 11/2017-27).
20. Správní vyhoštění je zákonem definováno jako ukončení pobytu cizince na území, které je spojeno se stanovením doby vycestování z území a doby, po kterou nelze umožnit cizinci vstup na území. Správní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. Jedná se tak o preventivní správní opatření v oblasti kontroly přistěhovalectví, který nesleduje represivní účel. Ke shodným závěrům dospěl i Evropský soud pro lidská práva ve věci Maaouia proti Francii (RoESLP 2000, 6; 267), kde výslovně uvedl, že rozhodnutí týkající se vstupu, pobytu a vyhoštění cizinců nedávají vzniknout sporu o občanská práva nebo závazky stěžovatele ani v nich nejde o oprávněnost trestního obvinění proti němu ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Skutečnost, že je přijato (pozn. případně i v rámci trestního řízení), nemůže změnit jeho preventivní podstatu. Samotné rozhodnutí policejního orgánu o správním vyhoštění nelze proto považovat za potrestání ve smyslu čl. 6, 7 Úmluvy a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě, protože jde o pořádkové opatření, jehož účel je preventivní a nikoli represivní.
21. Diskreční pravomoc správního orgánu o tom, zda (ne)uložit správní vyhoštění z důvodu neoprávněného pobytu je omezena výhradně ustanovením § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (srovnej § 50a zákona o pobytu cizinců). Výčet kritérií uvedených v ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců není taxativní, jestliže jsou uvozena příslovcem *zejména*.
22. Žalovaný v souladu s výše uvedeným poměřil právo žalobce na rodinný život (dítě, přítelkyně, strýc a teta) a zájem státu na regulaci pobytu cizinců na jeho území výhradně na základě oprávnění k pobytu se zřetelem k tomu, že žalobci bylo již dříve uloženo správní vyhoštění a při zajištění uváděl falešnou identitu. Délka nelegálního pobytu stanovená v rozhodnutí není zanedbatelná, aby založila nepřiměřenost zásahu vyhoštěním, jestliže se

nejednalo o skutečně krátkodobé překročení pobytového oprávnění. Jednání žalobce při zadržení prokazuje jeho snahu se vyhýbat nepříznivým následkům předchozího vyhoštění, jehož si měl být vědom, jestliže disponoval oznámením o zahájení předchozího vyhoštění a byl v kontaktu se svým současným právním zástupcem. Právě toto účelové jednání žalobce je natolik závažné, že správní vyhoštění na 2 roky soud považuje za nikoli nepřiměřené bez ohledu na délku jeho pobytu v ČR, do které však nelze zahrnout dobu výkonu trestu. K námitce o tom, že nevěděl o správním vyhoštění, soud uvádí, že právní moc a vykonatelnost předchozího správního vyhoštění nastala bez ohledu na „subjektivní vědomí“ žalobce, bylo zcela na něm, aby správní orgán v předchozím správním řízení řádně informoval o svém pobytu. Pokud tak neučinil, správní úřad v souladu se správním řádem ustanovil opatrovníka, jemuž doručil rozhodnutí o vyhoštění i s účinky pro žalobce.

23. Rodinný život s vietnamskými státními příslušníky může žalobce realizovat i mimo území ČR, přičemž doba vyhoštění není způsobilá vyloučit přetrvání vztahu i v případě nevycestování příbuzných, družky a syna mimo členské státy ES. Daná úvaha však přesahuje zjištěný skutkový stav, neboť žalobce neprokázal, že se na území ČR zdržuje jeho syn a že N. T. H. je jeho družkou, tudíž neprokázal existenci vedení rodinného života se synem a družkou na území ČR.
24. Skutečnost, že žalobce nemá v zemi původu žádný majetek je irelevantní již proto, že totéž tvrdil o svých majetkových poměrech v ČR. Vzhledem k věku žalobce, resp. věku vycestování z Vietnamu, nelze přihlídnout k tomu, že v zemi původu byl naposledy v roce 2009. Žalobce během správního řízení neuvedl jakékoliv vazby mimo vietnamskou komunitu, nelze tak shledat pobytově relevantní důvody, které by bránily opětovnému zařazení žalobce do společnosti v zemi původu.
25. Protiprávní jednání, které založilo vydání rozhodností o vyhoštění žalobce, spočívá v neoprávněném pobytu na území ČR, nikoli v jednání, za které byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody, proto se žalobní námitka o absenci nebezpečí žalobce pro společnost míjí s důvody rozhodnutí.
26. Uložení správního vyhoštění se zákazem pobytu po dobu 2 let tak soud považuje přinejmenším za přiměřené zjištěným okolnostem dané věci.
27. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobní námitky soud neshledal důvodnými, žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s..
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 24. dubna 2019

Mgr. Kamil Tojner v.r.

soudce